

РЕШЕНИЕ

№ 98

гр. К., 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ПЕТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: НЕЙКО Г. НЕЙКОВ

при участието на секретаря ДЕТЕЛИНА ИВ. ДИМИТРОВА
като разгледа докладваното от НЕЙКО Г. НЕЙКОВ Гражданско дело № 20225510101614 по описа за 2022 година

Ищцата чрез процесуалния си представител сочи, че с ответника С. А. С. имА. сключен граждански брак на ***** год. в с. Т., след кратко познанство. От брака имА. родени четири деца: Ай. С. С., род. на ***** год. с ЕГН *****, А.. С. С., род. на ***** год. с ЕГН *****, А. С. С., род. на ***** год. с ЕГН ***** и С. С. С., род. на ***** год. с ЕГН *****. Трите деца били пълнолетни, а четвъртата им дъщеря С. С. била на 11 год., малолетна. С Решение № ***/***** год., постановено по гр. дело № ***/2021 год. по описа на КРС бракът им бил прекратен, упражняването на родителските права спрямо малолетната им дъщеря било предоставено на нея, на бащата бил определен режим на лични контакти с нея и същият бил осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 220 лв. на месец, считано от ***** год. Твърди, че ответникът от самото раждане на детето, не се интересувал от него. След раждането ѝ той започнал да се държи грубо с нея, не се грижил за тях, търсил поводи да се карат. През есента на 2012 год., след разговор насаме с майка му, ответникът влязъл при нея в стаята, където била тя с бебето С. и заявил: "Взимай си лапето и си заминавай!" От този момент до сега ответникът не потърсил дъщеря им С., не давал никакви средства за издръжката и отглеждането ѝ. Не се интересувал от С. повече от 11 години. Не го знаела къде е, нямала връзка с него. Тя работила в гр. К., в „*****", но парите не стигА.. Заминала в чужбина на работа, като за децата останА. да се грижат майка ѝ и баща ѝ. Пращала им редовно пари за отглеждането им. Баща ѝ починал през м. юли 2021 год., за малолетното дете С. се грижила само майка ѝ. С. била ученичка в 5 клас, учила в ОУ „*****" в с. Г.. Към настоящия момент тя била трайно установена, живеела и работила с трудов договор в Г.. Желала да вземе дъщеря си с нея. Никой от тях не знаел къде е бащата, той също не се интересувал от детето. Дъщеря им не познавала баща си, никога не го била виждала. Моли съда да постанови решение, с което: ДА ЛИШИ бащата С. А. С. с ЕГН

***** от родителски права спрямо детето С. С. С. с ЕГН *****. С влязло в сила Решение № ***/***** год., постановено по гр. дело №****/2021 год. по описа на КРС, съдът определил режима на личи контакти на ответника с детето и е присъдил дължима за нея издръжка. ДА РАЗРЕШИ на ОД на МВР - С.З. да издаде международен паспорт за задгранично пътуване на С. С. С. с ЕГН *****, само и единствено със съгласието на нейната майка А. Ю. Ч. с ЕГН *****, без да е необходимо за целта съгласието на бащата С. А. С. с ЕГН *****, като в тази връзка да разреши майката А. Ю. Ч. да попълва и подава заявление за издаване и снабдяване на детето със задграничен паспорт и да получава готовия задграничен паспорт. ДА РАЗРЕШИ на детето С. С. С. с ЕГН ***** да пътува извън пределите на Република България до Г. и да пребивава там, както и да пътува в рамките на страните от Европейския съюз така и останА.те държави извън пределите на Европейския съюз, до навършване на пълнолетие на С. С. С. с ЕГН *****, като детето да бъде придружавано от майката А. Ю. Ч. с ЕГН *****, както и от упълномощени от майката трети лица, без да е необходимо за целта съгласието на бащата С. А. С. с ЕГН *****. Моли съда на основание чл. 127а, ал. 4 от СК, да допусне предварително изпълнение на постановеното решение по иска с правно основание чл. 127а от СК.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответника, чрез особения представител. На същия са редовно връчени препис от исковата молба и приложенията към нея. Сочи, че предявените искове са допустими. От изложеното в исковата молба и от представените с нея писмени доказателства на процесуалния етап - подаване на отговор на исковата молба не можело да се даде категорично становище по въпроса за основателността на исковете. От представените писмени доказателства не можело да се направи обоснован извод дА. ответникът С. без основателна причина не полагал грижи за детето си и не плащал издръжка за него, както това изисквала разпоредбата на чл. 132, ал.1, т.2 от СК. Такъв извод можело да бъде направен след разпит на свидетели, каквито били поискани. Евентуалното доказване на този иск би обусловило и основателността на другите искове, тъй като било нА.це елемент на преюдициалност между тях.

От събраните по делото доказателства, съдът намира за установено следното:

От представеното по делото удостоверение за раждане на община К., издадено въз основа на акт за раждане № ***** г., се установява, че А. Ю. С. и С. А. С. са родители на детето С. С. С., род. на ***** год., с ЕГН *****.

По делото е представен договор за промяна на трудов договор в превод от немски език, от който е видно, че договорът, с ищцата на 07.01.2019 г. в актуалната му версия от 07.01.2019 г. се променя считано от 01.02.2019 г. както следва: работникът е наясно, че възнаграждението се плаща единствено според извършената работа. От 01.02.2019 г. той ще получава възнаграждение за всеки комисиониран конфекциониран палет. За други възложени дейности освен тази, се заплаща часова ставка в размер на 9.30 евро бруто.

Представени, също в превод, са и здравна карта, издадена на името на ищцата, със срок на вА.дност 31.03.2024 г., както и документ, видно от който А. С. е вписана със следния данъчен идентификационен номер: *****.

По делото е представена служебна бележка Изх. № ***** г. от ОУ „*****“ с. Г., от която е видно, че детето С. С. е ученичка, завършила 4-ти клас в същото училище през учебната 2021/2022 г.

От приложеното по делото гр. дело № ****/2021 год. по описа на КРС е видно, че бракът на страните е прекратен, упражняването на родителските права спрямо малолетната им дъщеря е предоставено на ищцата, на бащата бил определен режим на лични контакти с детето С. С. и същият бил осъден да заплаща месечна издръжка в размер на 220 лв. на месец, считано от ***** год.

По делото е изготвен социален доклад. Социалните работници установили, че преките и непосредствени грижи за детето С. С. С. били поети от неговата баба по майчина линия - С.И.Ч., която получавала пълна финансова подкрепа от майката. Г-жа Ч. поддържала ежедневна връзка с детето и била запозната с всичко, което се случвало в неговото ежедневие. Родителите на детето А. Ю. Ч. и С. А. С. се разделили преди дванайсет години, след което спрели да комуникират по между си. Бащата прехвърлил отговорността и грижите по отглеждането на детето С. на неговата майка. По данни на г-жа Ч. г-н С. не се интересувал за здравословното, социалното и образователното развитие на детето си, не провеждал контакт с дъщеря си от дълги години, не я търсил. Между детето и неговия баща нямало изградена емоционална връзка. Самото дете споделило, че не познава баща си, а само знае името му. С. не познавала и роднините си по бащина линия не контактувала с тях.

По делото се събраха гласни доказателства.

На осн. чл. 15 от ЗЗДетето съдът изслуша детето С. С. С. в присъствието на социален работник от Дирекция „Социално подпомагане“, гр. К..

Малолетната С. С. С., заяви, че за нея се грижила баба й. Майка й била в чужбина, изпращала им пари, чувА. се редовно, виждаА. се, когато била свободна. Не познавала баща си, не я търсил никога. Желает майка й и баба й да се грижат за нея.

Социалният работник Д.М.Г. заяви, че детето било спокойно, не били в неин ущърб исканията, посочени в исковата молба. Детето само споделило, че знае името на баща си, но не се е срещало с него. Майката споделила, че се грижила за детето, изпращала редовно пари, желаета да я отглежда в чужбина при нея.

Свидетелката Н.Х.Ю. съседка на ищцата, заявява, че познава А. от повече от 20 години. Един път е виждала С. – преди много години, той не се грижил за семейството си. А. сама отглеждала децата си. Страните били разведени от преди 1-2 години, а разделени - от 12 години, от както се родила С.. Бащата не търсил детето. С. не била споменавала да се е срещала с баща си. А. работила в Г., изпращала пари на детето, прибираща се от Г. 1-2 пъти в годината, според отпуските си.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Съдът е сезиран с искове с правно основание по чл. 132, ал. 1, т. 2 и чл. 127а от СК.

Съгласно първата цитирана разпоредба родителят може да бъде лишен

от родителски права, когато без основателна причина трайно не полага грижи за детето и не му дава издръжка.

За да бъде постановено лишаване от родителски права като крайна мярка за защита на децата, чл. 132, ал.1, т.2 от СК предвижда кумулативното НА.чие на две условия: родителят без основателна причина трайно да не полага грижи за детето и да не му дава издръжка.

НА.це е предпоставката за лишаване от родителски права, предвидена в чл.132, ал.1, т.2 от СК , а именно трайно неполагане на грижи за детето без основателна причина и недаване на издръжка. При тази хипотеза се касае до виновно поведение на родителя, тежко укоримо виновно бездействие, когато без основателна причина не изпълнява родителските си задължения, а именно не полага грижи и не дава издръжка на детето. Неизпълнението на родителските задължения за непосредствени грижи при отглеждането и осигуряване на материалната издръжка трябва да бъде „трайно”. Законът не сочи продължителността на времето и критерий за оценка във всеки отделен случай е житейската практика и моралът. В случая от доказателствата по делото се установява, че от 2012 г. детето не живее с баща си. Също така не се установява ответникът да е давал издръжка на детето си през този период от време. По делото не се събраха доказателства за НА.чието на обективни причини, които да доведат до невъзможност или затруднения за ответника да полага непосредствените грижи за отглеждането на детето си и неговата издръжка.

Съдът приема за безспорно установено, че бащата трайно се е дезинтересирал от детето си и без основателна причина не полага грижи за него. Същото е оставено изцяло на грижите на своите майка и баба по майчина линия. Формалното притежаване на родителските функции е станало неоправдано и нецелесъобразно за интересите на детето, поради което ответникът следва да бъде лишен от родителски права на основание чл. 132, ал.1, т.2 от СК по отношение на детето си С. С..

Съгласно нормата на чл. 134 от СК съдът при всички случаи на лишаване от родителски права е длъжен да определи и мерки относно личните отношения между лишения от родителски права родител и детето, както и определя издръжка за детето. Следва да се вземе предвид и факта, че в производството по гр. дело № ***/2021 год. по описа на КРС, Решение № ***/***** год., съдът е определил и мерките относно личните отношения между лишения от родителски права родител С. А. С. и детето С. С., както и определя издръжката му. В този смисъл съдът не дължи ново произнасяне в настоящото производство.

Съгласно даденото в чл. 127а, ал. 1 и 2 СК въпросите, свързани с пътуване на дете в чужбина и издаването на необходимите лични документи за това, се решават по общо съгласие на родителите, а в случай, че същите не постигнат съгласие, спорът между тях се решава по съдебен ред – от районния съд по настоящия адрес на детето. В тази връзка за успешното провеждане на предявен по реда на чл. 127а, ал. 2 от СК в тежест на ищцата е да установи, че тя и ответника се явяват родители на детето, че същото има нужда и интерес от издаването му на задграничен паспорт и пътуване в чужбина.

В разглеждания случай безспорно установено по делото е, че страните по делото са родители на детето – малолетната С. С..

На следващо място съдът намира, че съвкупната преценка на ангажираните по делото доказателства мотивира несъмнения извод, че в интерес на детето е уважаване на предявената претенция. От друга страна необходимо е да се подчертае, че при разрешаването на спора, с който е сезиран, съдът се ръководи единствено от интересите на детето.

Въз основа на горните фактически констатации и като съобрази гарантираното в чл. 35, ал. 1 КРБ право на свободно придвижване, установено и в международните актове (чл. 12, т. 3 от Международния пакт за гражданските и политическите права и чл. 13, т. 1 и 2 от Всеобщата декларация за правата на човека), които след ратификацията и обнародването им представляват част от вътрешното законодателство по силата на чл. 5, ал. 4 КРБ и имат приоритет над тези норми, които им противоречат, съдебният състав намира, че са нА.це елементите от фактическия състав на чл. 127а, ал. 2 СК за положително произнасяне по предявения иск.

Според съда от събраните по делото гласни и писмени доказателства безспорно се установяват твърденията на ищцата, че проявената от ответницата пасивност и нежеланието му да съдейства за издаването на паспорт на детето и да даде разрешение то да напуска границите на страната, възпрепятства упражняването на правата му и в частност - правото му на свободно придвижване.

В чл. 45, ал. 2 от Закона за българските лични документи е посочено, че заявлението за издаване на паспорт на малолетни и непълнолетни се подава от родителите. Последното изискване, заявлението да се подаде от родителите е залегнало и в чл. 23, ал. 1 от ПИБЛД. В ал. 3 на същия текст е уредена хипотезата, при която е нА.це отсъствие на родител. Когато единият родител отсъства, в т. 1 на ал. 3 е посочено, че се представя влязло в сила решение за издаване на паспорт на лице ненавършило 18 г., а ал. 4 урежда по аналогичен начин издаването на паспорт при разногласие на родителите. Т. е. за издаване на паспорт е необходимо заявлението да бъде подадено от двамата родители, а когато липсва такова на единият родител, то следва да бъде заместено от влязло в сила решение на съд за издаване на паспорта. При тази законова уредба и въз основа на установените обстоятелства относно проявената дезинтересираност на ответницата от нуждите и желанията на детето, съдът счита, че предявеният иск с правно основание чл. 127а, ал. 2 СК с искане да бъде заместено съгласието на бащата С. А. С. за издаване на паспорт и даване на съгласие за пътуване на детето в чужбина е основателен.

В тези производства релевантни за разглеждане на молбата са фактите, свързани с предпоставките, при които детето може да напуска пределите на Р. България – дА. това е в негов интерес от гледна точка на държавите, които се планира то да посети и периода, през който ще пребивава в тях. При даването на разрешение на детето да пътуват в чужбина следва да се вземе предвид задължителната съдебна практика на ВКС: Тълкувателно решение № 1/2016 г. от 03.07.2017 г., постановено по Тълкувателно дело № 1/2016 г. Съгласно цитираното тълкувателно решение съдът може да разреши по реда на чл. 127а СК пътуването на ненавършило пълнолетие дете в чужбина без съгласието на единия родител само за пътувания в определен период от време и/или до определени държави, респ. държави, чийто кръг е определяем. Съдебната администрация на тези отношения изисква не само съобразяване с правото на лични отношения на детето с родителя, при когото не живее, но и с гаранция, че то няма да бъде отведено в място, което не е препоръчително да посещава

поради размирици или неотстранени последици от природни бедствия (Решение № 697/01.11.2010 г. по гр. д. № 1052/2010 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 669/26.11.2010 г. по гр. д. № 1623/2009 г., III г. о. на ВКС, Решение № 446/30.06.2010 г. по гр. д. № 4549/2008 г., IV г. о. на ВКС, Решение № 32/28.01.2011 г. по гр. д. № 170/2010 г., IV г. о. на ВКС). В решение № 234/30.05.2012 г. по гр. д. № 1580/2011 г., IV г. о. на ВКС е прието, че родителят, на когото е възложено упражняването на родителските права не може да взима самостоятелно решенията за издаване на задграничен паспорт и за извършването на пътувания зад граница. Детето има право на свободно придвижване, но докато не навърши пълнолетие то не може да упражнява това право нито само, нито със съдействието на само единия от родителите.

В настоящия случай съдът счита, че на детето следва да се разреши да пътува без съгласието на ответника, заедно със своята майката или с упълномощени от майката трети лица извън пределите на Република България до Г. и да пребивава там, както и да пътува в рамките на страните от Европейския съюз така и останА.те държави извън пределите на Европейския съюз, до навършване на пълнолетие от детето.

Относно разноските в производството:

Ответникът следва да бъде осъден да заплати сумата от 1790,00 лева за направените от ищцата съдебни и деловодни разноски - 90,00 лева държавна такса, 1000,00 лева – възнаграждения за особен представител и 700,00 лева адвокатско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ЛИШАВА ОТ РОДИТЕЛСКИ ПРАВА, на основание чл. 132 СК, **С. А. С., с ЕГН ******* с адрес с.А., общ.П.Б., ул.“*****” по отношение на детето **С. С. С., с ЕГН *******.

РАЗРЕШАВА да се издаде международен паспорт на **С. С. С., с ЕГН *******, само със съгласието на нейната майка **А. Ю. С., с ЕГН[1]******* от с.Г., общ.П.Б., ул.“*****”, и без съгласието на баща **й С. А. С., с ЕГН ******* с адрес с.А., общ. П.Б., ул.“*****”.

РАЗРЕШАВА на **С. С. С., с ЕГН ******* с адрес с.А., общ.П.Б., ул.“*****”, да пътува извън пределите на Република България до Г. и да пребивава там, както и да пътува в рамките на страните от Европейския съюз, и останА.те държави извън пределите на Европейския съюз, като детето бъде придружавано от майката **А. Ю. Ч. с ЕГН *******, или от упълномощени от майката трети лица, без да е необходимо съгласието на бащата **й С. А. С. с ЕГН *******, до навършване на пълнолетие на детето.

ПОСТАНОВЯВА на основание чл. 127а, ал.4 от СК предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА С. А. С., с ЕГН-***** с адрес с.А., общ. П.Б., ул.“*****” да заплати на **А. Ю. С., с ЕГН[1]******* от с.Г., общ.П.Б., ул.“*****” направените по делото съдебни разноски в размер на **1790,00 /хиляда седемстотин и деветдесет лева и нула стотинки/ лева**.

След влизане в сила на решението, препис от същото да се изпрати на

Община К. за вписване на лишаването от родителски права, съобразно чл. 136 от СК.

Решението подлежи на въззивно обжалване в двуседмичен срок от връчването на страните пред ОС – С.З..

Съдия при Районен съд – К.: _____